

DECIZIA CIVILA NR.x
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 21.02.2012
PREȘEDINTE:
JUDECĂTOR:
GREFIER:

S-a luat în examinare recursul formulat de reclamantul x, împotriva sentinței civile nr.x/22.04.2011, pronunțată în dosarul nr.x/2011, al Tribunalului x, în contradictoriu cu pârâții -intimați Ministerul Finanțelor Publice - Administrația Finanțelor Publice x și Direcția Generală a Finanțelor Publice x, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă pentru reclamantul -recurent lipsă, avocat x, în reprezentarea pârâtei - intimate D.G.F.P. x se prezintă consilier juridic x . Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care se constată că s-a depus la dosar prin registratura instanței, prin fax, la data de 21.02.2012 întâmpinare din partea pârâtei - intimate Direcția Generală a Finanțelor Publice x.

Reprezentantul reclamantului - recurent depune la dosar împuternicire avocațială, dovada achitării onorariului de avocat și Ordonanța nr.x/2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul x, arătând că nu cunoaște dacă această ordonanță este atacată sau nu.

Reprezentantul pârâtei - intimate Direcția Generală a Finanțelor Publice x depune la dosar delegație de reprezentare și arată că ordonanța în discuție a fost atacată de către instituția pe care o reprezintă.

Nemaifiind alte cereri de formulat, probe de administrat sau excepții de invocat, instanța constată încheiată cercetarea judecătorească și acordă cuvântul pentru dezbateri.

Reprezentantul reclamantului - recurent solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat, cu cheltuieli de judecată în sumă de x lei, depunând concluzii scrise.

Reprezentantul pârâtei - intimate Direcția Generală a Finanțelor Publice x pune concluzii de respingere a recursului.

CURTEA

Deliberând asupra recursului de față, constată următoarele:

Prin cererea precizată, și înregistrată pe rolul Tribunalului x la data de 03.02.2011, sub nr. de dosar x/2011, reclamantul x în contradictoriu cu pârâții Ministerul Finanțelor Publice - Administrația fiscală.

solicitat admiterea acțiunii și anularea deciziei nr. x/26.01.2011, ca fiind nelegală.

Prin sentința civilă; nr. x/22.04.2011 pronunțată în dosar nr

x/2011 Tribunalul x a respins acțiunea formulată de către reclamantul x, în contradictoriu cu pârâții Direcția Generală a Finanțelor Publice x, și Ministerul Finanțelor Publice - Administrația x

Pentru a hotărî astfel tribunalul a reținut că prin acțiunea precizată, reclamantul x, în contradictoriu cu Ministerul Finanțelor Publice - Administrația Finanțelor Publice Caransebeș și Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin a solicitat instanței anularea deciziei nr.x/20.01.2011. Prin încheierea de ședință pronunțată la termenul de judecată din

data de 01.04.2011, tribunalul a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Ministerul Finanțelor Publice - Administrația Finanțelor Publice a Municipiului x, invocată din oficiu.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, tribunalul a reținut că prin decizia nr. x/2011, pârâta a dispus suspendarea soluționării contestației formulate de către reclamant în procedură administrativă, până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală (fila 13-17 dosar).

La baza emiterii deciziei nr. x/2011 au stat constatările organelor de inspecție fiscală, consemnate în raportul nr. x/29.10.2010, în baza căruia a fost emisă decizia de impunere nr. x/29.10.2010, prin care s-au stabilit în sarcina reclamantului obligații fiscale suplimentare de plată în cuantum total de x lei, reprezentând T.V.A. (x lei) și accesoriile aferente (x lei).

Obligațiile fiscale suplimentare de plată au fost stabilite și calculate de către organele de inspecție fiscală în urma constatării faptului că reclamantul a efectuat în perioada 2009-2010 un număr de 6 tranzacții imobiliare, fără a se înregistra ca plătitor de T.V.A. și fără a colecta și vira T.V.A. aferent operațiunilor efectuate (fila 37-46 dosar).

Urmare acestor constatări, organele de inspecție fiscală au formulat plângerea penală nr. x/22.11.2010 împotriva reclamantului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 9 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale pentru a se stabili dacă faptele reținute în raportul de inspecție fiscală nr. 4587/29.10.2010, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală (fila 47-51 dosar).

Pe cale de consecință, pârâta, în temeiul dispozițiilor art. 214 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură fiscală a procedat la suspendarea procedurii de soluționare a contestației, pe cale administrativă, prin decizia nr. x /2011.

Având în vedere probele administrate în cauză, din care a rezultat că împotriva reclamantului a fost depusă o plângere penală, ca urmare a constatărilor efectuate de inspecția fiscală care a avut ca obiect verificarea îndeplinirii obligațiilor privind T.V.A. aferentă veniturilor obținute de reclamant din

transferul proprietăților imobiliare, pentru următoarele considerente:

Decizia nr. x/2001 a fost pronunțată în temeiul dispozițiilor art. 216 alin. 4 Cod procedură fiscală, având în vedere prevederile art. 214 alin. 1 lit. a) din O.G. nr. 93/2003, întrucât există o strânsă dependență între stabilirea obligațiilor fiscale constatate în raportul de inspecție fiscală nr. x/29.10.2010, i căruia a fost emisă decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite de către reclamant, situație în care, până la pronunțarea unei hotărâri definitive în penal, pârâta nu se poate pronunța pe fondul contestației formulate de către reclamant.

În concluzie, tribunalul a constatat că decizia nr. x/26.01.2011 a fost emisă cu respectarea dispozițiilor legale, neexistând nici un motiv de anulare a acesteia.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004, tribunalul a respins, ca nefondată, acțiunea precizată, formulată de către reclamantul x în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice x; a respins acțiunea reclamantei împotriva pârâtului Ministerul Finanțelor Publice - Administrația Finanțelor Publice a Municipiului x, pentru lipsa calității procesuale pasive, în conformitate cu prevederile art. 274 Cod procedură civilă, tribunalul a respins cererea reclamantului privind acordarea cheltuielilor de judecată.

Împotriva acestei hotărâri a formulat recurs reclamantul recurent x solicitând modificarea în tot, în baza dispozițiilor art.312 punctul 2 raportat la art.304 punctul 9 Cod procedură civilă și pe fond, admiterea acțiunii așa cum a fost formulată respectiv anularea Deciziei nr. x/26.01.2011, prin care s-a dispus suspendarea soluționării pe cale administrativă a contestației formulată de către acesta împotriva Raportului de inspecție fiscală nr. x/29.10.2010 și a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare cu nr. x/29.10.2010.

Prin raportul de inspecție fiscală s-a stabilit faptul că în urma efectuării a unui număr de 6 tranzacții mobiliare cu locuințe proprietate personală, locuințe construite de

către reclamant persoană fizică, din punct de vedere fiscal operațiunile au caracter de continuitate atunci când nu pot fi considerate operațiuni ocazionale. În speță o persoană fizică construiește un bloc de locuințe sau de birouri, chiar dacă va realiza vânzarea printr-o singură tranzacție sunt incidente prevederile pct. 66 alin. 2 din H.G. nr.44/2004 date în aplicarea art.153 alin. 1. Pe cale de consecință, persoana fizică x, prin operațiunile pe care le-a desfășurat în această perioadă a avut calitate de persoană impozabilă, cu toate drepturile și obligațiile care decurg din această calitate, având ca primă obligație declararea începerii activității sale ca persoană impozabilă.

Situație față de care echipa de control a calculat taxa pe valoarea adăugată aferentă veniturilor în sumă de x lei, realizate din tranzacțiile imobiliare cu caracter de continuitate în anul 2009, rezultând suma de x lei prin aplicarea cotei standard de TVA 19% asupra bazei de impozitare, în conformitate cu prevederile art. 140 alin. (I) din Legea nr.571/2003, tranzacții 2010 - baza impozabilă; x lei - TVA 19% - rezultând suma de x lei prin aplicarea cotei standard de TVA 19% asupra bazei de impozitare, în conformitate cu prevederile art. 140 alin. (1) din Legea 571/2003 republicată cu modificările și completările ulterioare. Total TVA de plată 2009-2010; 86.198 lei. Au fost de asemenea calculate majorări de întârziere în sumă de x lei conform art. 120 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de Procedură Fiscală, de la data de 25.04.2009 și până la data de 29.09.2009 data încheierii Raportului de inspecție fiscală. Cota majorări 0,1% până la data de 01.07.2010 de la data de 1.07.2010 - O.G. nr. 92/2003 Cod de Procedură Fiscală art. 20 alin. 7.

Arătând și faptul că în data de 27.02.2009 a fost autentificat contractul de vânzare cumpărare, dată la care intervine exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată potrivit art.134 ind.2 din 1571/2003 republicată respectiv, art 134 ind.1 alin. (3) din Codul fiscal. Referitor la determinarea perioadei fiscale se are în vedere prevederile art. 156 ind.1 alin. (1) și (2) din Legea nr.571/2003 republicată în speță trimestrul I an 2009. Pentru obligațiile fiscale suplimentare stabilite cu ocazia verificării se datorează majorări de întârziere calculate începând cu ziua imediat următoare scadenței creanței fiscale până la data înscrisă în raportul de inspecție fiscală (anexa 1 - calcul majorări întârziere). Baza legală: art. 120 din O.G. nr.92/2003 republicată, cu modificările, și completările, ulterioare.

Prin decizia de impunere s-a stabilit cu titlu de creanță fiscală de la data 01.01.2009 până la data de 30.06.2010 TVA și obligații fiscale accesorii de la data de 25.04.2009 până la data de 29.09.2010 având ca bază impozabilă suma de x lei. Sumele stabilite de plată fiind de x lei pentru TVA și x lei pentru obligații fiscale accesorii.

Reclamantul recurent arată că susținerile echipei de control sunt total neîntemeiate și nefondate deoarece au la bază o aplicare greșită a legii privitoare la calitatea persoanei fizice x în sensul prevăzut de art. 126 și art. 127 din Legea nr. 571/2003. Astfel reclamantul recurent susține că se poate observa printr-o interpretare juridică a textului de lege de mai sus că legiuitorul a făcut distincția clară între persoana juridică plătitoare de TVA și persoana fizică (în speță contestatorul x) care nu este plătitoare de TVA deoarece nudesfășoară activități economice de producție, comercializare sau prestări deservicii. Deci modul de calcul prezentat în raportul de inspecție fiscală al echipei de control este total neîntemeiat având la bază o încadrare greșită a persoanei fizice controlate și a activității desfășurate de către acesta.

Contestatorul este o persoană fizică ce nu desfășoară o activitate legiferată în sensul termenului de meserie adică nu se încadrează în sfera persoanelor fizice autorizate cu atât mai mult în sfera persoanelor juridice situație față de care construcția unui imobil care a fost apartamentat și ulterior vândut nu reprezintă o activitate perpetuă și de continuitate care să se încadreze în dispozițiile enunțate mai sus.

Reclamantul recurent mai arată de asemenea că, faptul că în urma încheierii contractelor de vânzare cumpărare, a încasat o sumă de bani nu reprezintă desfășurarea unei activități continue întinsă de-a lungul unei perioade de timp. Mai mult în urma încheierii contractelor și a obținerii sumelor de bani contestatorul ce are calitatea de vânzător în cadrul acestor contracte obținând prețul, a achitat conform dispozițiilor legale impozitul datorat, deci nu poate fi vorba încă odată impozitului tranzacțiile efectuate și mai mult nu poate fi vorba de perceperea TVA-ului pentru sumele încasate deoarece nu au fost percepute taxele

pe valoarea adăugată către cumpărător și nu a existat o vânzare cumpărare anterioară. Având în vedere aceste aspecte respectiv a lipsei aplicării TVA-ului la prețul vânzării de către vânzător și achitarea acestuia de către cumpărător nu se pot calcula obligațiile fiscale accesorii. Reclamantul recurent arată că este în situația clară în care o persoană fizică ce nu se încadrează în dispozițiile legii privitoare la persoană fizică autorizată sau persoană juridică, este obligată să achite taxa pe valoarea adăugată precum și obligații fiscale accesorii acestei taxe deși persoana fizică nu desfășoară o activitate prevăzută de dispozițiile art. 126 și art. 127 din Legea nr. 571/2003, activitate ce prevede obligativitatea aplicării TVA-ului, Vânzarea făcându-se în urma unei apartamentări a unui singur imobil iar prețul menționat în contractele de vânzare cumpărare nefiind purtător de TVA fapt ce se poate observa din cuprinsul contractelor. În urma încasării prețului aferent vânzărilor efectuate persoana fizică a plătit impozitul aferent tranzacției deci și-a îndeplinit obligația fiscală stabilită legal și care îi este aplicabilă.

Reclamantul recurent arată că a formulat contestație pe cale administrativă susținând cele arătate mai sus, dar am primit după trecerea termenului legal de 30 zile, prezenta decizie pe care o contest în întregime prin care se dispune suspendarea soluționării cauzei până la pronunțarea unei soluții definitive pe latură penală, nționându-se principiul de drept „penalul ține în loc civilul”. Susținere pe care instanța de fond nu o interpretează, apreciind că Decizia nr. x/2011 s-a pronunțat în baza dispozițiilor art. 214 pct. I lit. a) din O.G. nr.92/2003 modificată. Dispoziții procedurale care deși sunt menționate în decizia atacată nu sunt aplicate fiind aplicate doar susținerile prezentate mai sus. Astfel, arată faptul că decizia atacată este total nelegală bazată pe un principiu de drept inexistent având în vedere dispozițiile art. 244 pct. 2 Cod procedură civilă, dispoziții care prevăd că instanța poate suspenda judecata când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune care ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea, ori atât la data pronunțării deciziei 26.01.2011 cât și până cât și până la data introducerii acțiunii, respectiv data de 02.02.2011 când a formulat contestația, nu a fost citat la organele de poliție sau parchet și nici nu i s-a adus la cunoștință faptul că este cercetat pentru vreo infracțiune sau că s-a început urmărirea penală pentru vreo infracțiune de natură economică.

Pe parcursul derulării prezentului dosar a fost citat la Parchetul de pe lângă Tribunalul x în vederea audierii în calitate de învinuit, fără a fi începută urmărirea penală în dosarul nr. 28/P/2011 a Parchetului de pe lângă Tribunalul x, dar și acest dosar nu se soluționează până când nu se soluționează în contencios administrativ acțiunile formulate de către acesta.

Astfel că în prezent s-a soluționat dosarul nr. x/11/2011 prin Sentința nr. x/18.03.2011 în care s-a dispus suspendarea executării Deciziei de impunere nr. xx/29.10.2010 și s-a dispus respingerea acțiunii reclamantului privind anularea Raportului de inspecție fiscală și a Deciziei de impunere nr. x/29.10.2010 deoarece nu s-au îndeplinit dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. d) din Legea nr. 554/2004, motivare temeinică și legală având în vedere că instituțiile statului trebuie să soluționeze orice cerere a unei persoane fizice sau juridice care le este adresată în termen de 30 de zile conform O.U.G. nr. 27/2003, fără a opera suspendările prevăzute de Codul de procedură civilă suspendări care așa cum se poate observa legiuitorul le-a dispus numai în anumite condiții și numai pentru pronunțarea unei sentințe în cadrul unui litigiu. Ori în speța de față este doar o soluționare definitivă pe cale administrativă având posibilitatea contestării în fața instanței de judecată a soluției pe cale administrativă. Reclamantul susține că suspendarea soluționării pe cale administrativă a unei solicitări adresate în atâta nu figurează ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată până la data începerii inspecției fiscale.

De asemenea, s-a constatat de către organele de inspecție fiscală că tranzacțiile imobiliare în valoare totală de 539.868 lei, îndeplinesc condițiile a prevăzute de art.126 aiin.(1) și intră în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată, iar contribuabilul este persoană impozabilă potrivit prevederilor art.127 alin.(1) și (2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și îⁿ completările ulterioare și prevederile pct.3 aiin.(1) din H.G. nr.44/2004 de aprobare a normelor metodologice de aplicare a Codului Fiscal, date în aplicarea art.127 alin.(2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările

și completările ulterioare. Totodată, organele de inspecție fiscală invocă Prevederile art. 141 alin.(2) lit f) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Pârâta arată că organele de inspecție fiscală au constatat că în data de 27.02.2009 cifra de afaceri realizată de reclamant a depășit plafonul de scutire de taxă pe valoarea adăugată de 35.000 euro, astfel că, reclamantul x avea obligația să solicite înregistrarea ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată în conformitate cu prevederile art. 153. alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și să îndeplinească toate obligațiile ce decurg din această calitate. În cauză, organele de inspecție fiscală precizează că sunt aplicabile și prevederile pct.66 alin.2) din H.G. nr.44/2004 de aprobare a normelor metodologice de aplicare a Codului

Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, precizând că persoana fizică x, prin operațiunile pe care le-a desfășurat a avut calitatea de persoană impozabilă, cu toate drepturile și obligațiile ce decurg din această calitate, având ca primă obligație declararea începerii activității sale ca persoană impozabilă. Întrucât, persoană fizică nu s-a înregistrat în scopuri de TVA, nu are drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată conform art. 147 M din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, organele de inspecție fiscală au avut în vedere faptul că în data de 27.02.2009 a fost autentificat contractul de vânzare-cumpărare, data la care intervine exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată potrivit art.134 ind.2 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art.134 ind.1 alin.(3) din același act normativ. Referitor la determinarea perioadei fiscale organele de inspecție fiscală menționează că s-a avut în vedere prevederile art. 156 ind.1 alin.(1) și (2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare, în speță trimestrul I 2009.

Prin urmare, persoana fizică avea obligația să colecteze și să plătească taxa pe valoarea adăugată aferentă livrărilor de bunuri taxabile.

Astfel, organele de inspecție fiscală au calculat taxa pe valoarea adăugată aderentă veniturilor în sumă de x lei, realizate din tranzacțiile imobiliare în perioada 2009-2010, rezultând suma de x lei, prin aplicarea cotei standard de TVA de 19% asupra bazei de impozitare în conformitate cu prevederile art.140 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

Pentru diferența de taxa pe valoarea adăugată de plată în sumă totală de x lei, organele de inspecție fiscală au calculat accesorii aferente în sumă totală de x lei, pentru perioada 25.04.2009 - 29.09.2009, în conformitate cu prevederile art.120 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Se învederează instanței de judecată faptul ca organele de inspecție fiscală au formulat Plângerea penală nr.x/22.11.2010, împotriva reclamantului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art.9 alin.(1) lit. a) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale. Plângerea penală nr.x/22.11.2010 a fost transmisă Parchetului de pe lângă Judecătoria Reșița prin adresa nr.x/22.11.2010, pentru a se stabili dacă faptele reținute prin Raportul de inspecție fiscală nr.x/29.10.2010, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală nr.x/29.10.2010, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală.

D.G.F.P. Caraș-Severin s-a constituit parte civilă cu suma totală de x lei, reprezentând prejudiciu adus bugetului consolidat de stat.

În conformitate cu prevederile art.214 alin.(1) lit. a) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

"Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă (1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când: a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o

înrâurire hotărâtoare asupra soluție ce urmează să fie dată în procedură administrativă; [...]"

Astfel, între stabilirea obligațiilor bugetare constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr. x/29.10.2010 în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală nr.x/29.10.2010, contestată, și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Această, interdependență constă în faptul că, organele de inspecție fiscală au considerat că există elemente ale faptei de evaziune fiscală.

Ca urmare, în cauză prioritate de soluționare o au organele penale, care se vor pronunța asupra caracterului infracțional al faptelor, potrivit principiului de drept "penalul ține în loc civilul", în speță ridicându-se problema stabilirii realității și legalității operațiunilor economice desfășurate de reclamant care au condus la stabilirea obligațiilor fiscale contestate de acesta.

Pârâta solicită instanței să constate că, până la pronunțarea unei soluții pe latura penală, D.G.F.P. x prin Serviciul Soluționare Contestații nu a putut soluționa pe fond contestația reclamantului, motiv pentru care a suspendat soluționarea contestației pentru suma totală de x lei. reprezentând:

- x lei - taxa pe valoarea adăugată;

- x lei - accesorii aferente taxei pe valoare adăugată, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art.214 alin.(3) din O.G. nr.92/2003 privind codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează: (3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului pentru care a determinat suspendarea sau, după caz, fără expirarea termenului stabilit de organele de soluționare competent potrivit alin.(2), indiferent dacă motivul determinat suspendarea a încetat sau nu."

în conformitate cu prevederile art. 244 alin.1 pct.2 Cod de procedura civilă:

(1) Instanța poate suspenda judecata:

a2. când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune care ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea.

Având în vedere faptul că împotriva reclamantului a fost formulată plângere penală cu care cauza în speță are legătura, pârâta intimată solicită instanței de judecată să procedeze la suspendarea judecării cauzei în dosarul nr. x/y/2011, până la soluționarea definitivă a cauzei penale.

În ceea ce privesc operațiunile efectuate de către reclamantul x pârâta a considerat ca ele au caracter de continuitate.

Prin Decizia de impunere și Raportul de inspecție fiscală nr. x/29.10.2010, reclamantul i-au fost stabilite obligații de plată în sumă de lei reprezentând TVA (lei) și accesorii lei) datorită efectuării unui număr de 6 tranzacții imobiliare și depășirea plafonului de TVA;

Prin Decizia de impunere nr. x/08.11.2011 și Raportul de inspecție fiscală nr. x/08.11.2011 acestuia i-a fost stabilită de plata suma de x lei reprezentând TVA (x lei) și accesorii (x lei) diferența unui număr de 2 tranzacții imobiliare efectuate;

Prin Decizia de impunere nr. x/11.11.2011 și Raportul de inspecție fiscală nr. x/11.11.2011 acestuia i-a fost stabilită de plata suma de x lei reprezentând TVA (x lei) și accesorii (x lei), aferentă unui număr de 9 tranzacții imobiliare.

Urmare a celor menționate pârâta a considerat că operațiunile efectuate de către reclamantul x au caracter de continuitate, iar prejudiciul calculat de către organele de inspecție fiscală s-au ridicat la suma de x lei, reprezentând TVA (x lei) și accesorii (x lei).

Astfel, soluția pronunțată de către Curtea de Apel x la data de 22.11.2011 în dosarul nr. x/2011 a fost de admitere a recursului formulat de D.G.F.P. x împotriva Sentinței civile nr. x/18.03.2011 pronunțată de Tribunalul x, având ca obiect suspendarea executării Deciziei de impunere nr. x/29.10.2010 emisă de D.G.F.P. x.

Față de aceste considerente, pârâta intimată Direcția Generală a Finanțelor Publice x solicită respingerea recursului ca nefondat, menținerea sentinței civile nr. x22.04.2011, pronunțată de Tribunalul x, în dosar nr. x/2011, iar pe fond respingerea acțiunii

reclamantului ca neîntemeiată și menținerea Deciziei D.G.F.P. x nr. x/26.01.2011 ca fiind temeinică și legată.

Reclamantul recurent a depus la dosarul cauzei Concluzii scrise prin care a solicitat admiterea recursului, și pe fond admiterea acțiunii așa cum a fost formulată respectiv anularea Deciziei nr. x/26.01.2011 prin care s-a dispus suspendarea soluționării pe cale administrativă a contestației formulate de către reclamant împotriva Raportului de inspecție fiscală nr.x/29.10.2010 și a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare nr. x/29.10.2010.

Analizând recursul de față, prin raportare la motivele de recurs invocate, precum și sub toate aspectele, conform art.304 ind.1 Cod procedură civilă, Curtea constată următoarele:

În fapt, prin decizia de impunere nr.x/29.10.2010, emisă în baza raportului de inspecție fiscală nr.x/29.10.2010 s-a stabilit în sarcina reclamantului - recurent obligația de a achita suma de x lei din care x lei reprezentând TVA și x lei cu titlu de accesorii aferente TVA.

Organele de inspecție fiscală au verificat TVA aferentă în veniturile obținute din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal al reclamantului, în perioada 01.01.2009 - 30.06.2010.

Împotriva acestei decizii reclamantul - recurent a formulat contestație înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice x sub nr.x/02.12.2010.

Prin decizia nr.x din 26.01.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice x s-a dispus suspendarea soluționării contestației până la pronunțarea unei soluții definitive pe latură penală, procedura administrativă urmând a fi reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea, în condițiile legii.

În considerentele acestei decizii s-a reținut că organele de inspecție fiscală au formulat plângere penală împotriva reclamantului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută la art.9 alin.1 lit. a) din Legea nr.241/2005, plângere care a fost transmisă Parchetului de pe lângă Judecătoria x prin adresa nr.x/2?. 11.2010, în scopul de a se stabili dacă faptele reținute prin raportul de inspecție fiscală nr.x/29.10.2010 întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală.

Curtea constată că temeiul legal al măsurii de suspendare a soluționării contestației este reprezentat de art.214 alin.1 lit. a) din O.G. nr.92/2003 conform căruia organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Curtea constată că prin Ordonanța pronunțată la data de 07.12.2011 Parchetul de pe lângă Tribunalul x a dispus scoaterea de sub urmărire penală a reclamantului - recurent pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzute și pedepsite de art.9 alin.1 lit. a) din Legea nr.241/2005.

Având în vedere că organele penale au pronunțat o soluție în privința plângerii formulate de către organele fiscale, Curtea constată că nu mai subzistă motivele invocate de către intimată și implicit situația prevăzută de art.214 alin.1 lit. a) din O.G. nr.92/2003.

Reținând aspectele anterior menționate va admite recursul formulat, va modifica sentința atacată în sensul că va admite acțiunea reclamantului și va anula decizia nr.x/26.01.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice x.

Raportat la prevederile art.274 Cod procedură civilă, Curtea va obliga pârâții la plata către reclamant a sumei de x lei cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând onorariu avocat și taxă judiciară de timbru.

PENTRU ACESTE MOTIVE, IN NUMELE LEGII,

DECIDE:

Admite recursul formulat de reclamantul x în contradictoriu cu pârâții Direcția Generală a Finanțelor Publice x și Ministerul Finanțelor Publice - Administrația Finanțelor Publice a Municipiului x împotriva sentinței civile nr.x/22.04.2011 pronunțată în dosar nr.x/115/2011.

Modifică sentința atacată în sensul că admite acțiunea reclamantului și anulează decizia nr.x26.01.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice x.

Obligă pârâții la plata către reclamant a sumei de x lei cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând onorariu avocat și taxă judiciară de timbru.

Irevocabilă.

